

תת"ע 7563/05 - מדינת ישראל נגד עמוש לביא

בית משפט השלום לתעבורה בפתח תקווה

תת"ע 14-05-7563 מדינת ישראל נ' עמוש לביא
תיק חיזוני: 50500484113
בפני כב' השופטת רות וקסמן
המאשימה מדינת ישראל
ע"י ב"כ עו"ד יחיאל גינסברג
נגד העומש לביא ע"י ב"כ עו"ד אברהם ג'אן
הנאשם

החלטה

1. בפני טענות מקדימות של התוישנות ושיהוי.
2. הנאשם עמוש לביא מואשם כי ביום ד', 11.9.21, בשעה 12:24, בעת שנהג ברכב פרטי תוצרת פורד -
בלגיה מר. 99-674-65 (להלן: "הרכב"), בכביש 1 ק"מ 23 ממזרח, שהמahirות המירביה המותרת בו
היא 110 קמ"ש, הייתה מהירותו 151 קמ"ש, בניגוד לתקנה 54(א) לתקנות התעבורה תשכ"א - 1961
(להלן: "תקנות התעבורה").
3. הנאשם זומן להתייצב לשיבת הקראה בתאריך 14.6.30. בראשית הישיבה העלה ב"כ הנאשם טענה
מקדמית של התוישנות.
4. הנאשם טען, באמצעות ב"כ, כי מדובר בעבירה מהירות שצולמה באמצעות "המולטינובה" בחודש
ספטמבר 2011, כאשר כתב האישום הוגש לראשונה בחודש Mai 2014. לטענת הנאשם, הוא לא קיבל
כל הودעה על ביצוע העבירה, לרבות זימון למשפט טרם המועד ומכאן טענת התוישנות.
5. ב"כ המאשימה ביקש לבדוק העבודות ולהסביר תוך מספר ימים, ולפיכך דחיתה את הדיון ליום 14.7.13.
6. בישיבה שהתקיימה בתאריך 14.7.13 הודיע ב"כ המאשימה, לאחר שבדק את הדברים, כי עדמת
המאשימה היא שהעבירה לא התוישנה, מהטעם שעפ"י מסמכיו המחשב של ה"דזוטן" נשלחה לנאשם
הודעה בדואר רשום על ביצוע העבירה תוך ארבעה חודשים ביצוע העבירה, וממועד זה, לאחר
שמדבר בעבירות עוון, יש חמישה שנים למרוץ ההתוישנות ובעניננו חלפו פחות משלוש שנים.

- .7. ב"כ המאשימה הגישה קריאה את דוח דותן (ת/1), שמננו עולה כי הودעה על ביצוע העבירה נשלחה בדואר רשום ביום 8.11.11 לחברת אלבר צי' רכב ר.צ. בע"מ (להלן: "חברת אלבר") ובתאריך 14.12.11 נשלחה הודעה בדואר רשום לכתובתו הפרטית של הנאשם. ב"כ המאשימה ביקש להזכיר בת/1 כ"רשומה מוסדית", כמשמעותה בסע' 35 לפקודת הראות.
- .8. כמו כן הגישה המאשימה קריאה (ת/2) תצהיר מאת חברת אלבר למשטרת ישראל (מרכז פניות נהגים ארצי) שלפיו במועד ביצוע העבירה היה הרכבמושכר לנאים ולפיכך הוא אחראי לביצוע העבירה.
- .9. מנגד טען ב"כ הנאשם, כי ת/1 עומד בתנאי תקנה 44א' לתקנות סדר הדין הפלילי, תשל"ד - 1974 (להלן: "תקנות סד"פ"), מאחר שההתביעה לא עדמה בנטול להוכיח כי דבר הדואר הרשום נשלח ו/או הוחזר לשולח בחלווף למעלה מ-15 ימים.
- .10. עוד טען הנאשם כי בת/1 אין צוין כלשהו אם ההודעה נשלחה, ואם הגיעו ליעדה או חזרה לשולח.
- .11. בנוסף טען הנאשם, כי יש לבטל את כתוב האישום בגין שיחי' וזאת מאחר שהUBEIRA בוצעה בשנת 2011, ולטענת הנאשם המאשימה לא הציגה כל מסמך שה הנאשם קיבל זימון לדין בחלווף זמן סביר. לטענת הנאשם, הוא קיבל זימון לראשונה בשנת 2014, וגם זאת רק ממשום שהחל באותה עת בהליך גירוש למשטרת, אשר הנאשם נאלץ להפסיקם בגין האישום המאוחר נגדו.
- .12. ב"כ הנאשם הרחיב בסוגיות השהייה בישיבה שנערכה ביום 13.7.14 וטען כי בת/1 לא צויןשמו המלא של שליח הדואר ולא ניתן ללמידה כיצד פעל אותו שליח, האם ביקר בביתו של הנאשם, או השאיר לו הודעה או שמא פעל בדרך אחרת. לטענת הנאשם, מדובר במקרה של המאשימה שכתוצאה ממנו אין הנאשם יכול לערער את אמינותה של חזקת המסירה, שכן נמנעה ממנו האפשרות לזמן את שליח הדואר לצורך החקירה.
- .13. עוד טען הנאשם כי בנסיבות העניין מדובר בעבירות מהירות עם חריגה של קמ"ש אחד בלבד מעלה הביריה הקבועה בחוק, ודוויקא במקרים כאלה ניתן היה לצפות שהמאשימה תפעל תוך זמן סביר,חצי שנה או שנה לכל היותר ולא תגרור את הנאשם למשך כל תקופת התהיישות.
- .14. להשלמת התמונה, צוין עוד כי ב"כ הנאשם העלה ביום 13.7.14 גם טענה של "הגנה מן הצד", שלפיה לא ניתן להסתמך על תוצאות מדידת מהירות באמצעות מכשיר "המולטינובה" עקב בעיות כו". טענה זו נזנחה ע"י ב"כ הנאשם בישיבה שהתקיימה ביום 13.7.14, ולפיכך לא אתייחס אליה להלן.

טענת התשישנות נדונה בארכיות בפסק דין של כב' השופט אריאלי בבימ"ש השלום לቴבורה בנצח בתת"ע 775-07-08 **מ"י נ' אבו סביה**, שعليו הסתרם ב"כ הנאשם בענייננו. ואלה עיקרי הדברים: "סוגיית התשישנותה של עבירת תעבורה שהחشد לביצועה נסמן על צילום רכב, מוסדרת בסעיף 225א(א1) לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], תשמ"ב - 1982 (להלן: "החוק") (תו"ר הפניתה מסעיף 239א(ב) לחוק, אשר קובע כדלקמן):-

"היתה העבירה עבירות תעבורה כמשמעותה בפקודת התעבורה, שהחشد לביצועה מבוסס על צילום רכב כאמור בסעיף 27א לפוקדה האמורה, לא יוגש עליה כתוב אישום ולא ימצאו לבעל הרכב בעניינה הזמנה או הودעת תשלום קנס, אם כתוב האישום, ההזמנה או הודעת תשלום הקנס טרם נשלחו ועברית תקופה כמפורט להלן:

(1) ארבעה חודשים ממועד ביצוע העבירה, למעט רכב כאמור בפסקה (2)."

סעיף 225א(א1) לחוק הוסיף לספר החוקים בחוק סדר הדין הפלילי (תיקון מס' 43) התשס"ה - 2005 (ס"ח 1974 עמ' 92). בדברי ההסבר להצעת החוק (הצעת חוק סדר הדין הפלילי (תיקון מס' 37) (צילום רכב), התשס"ב - 2002, ה"ח 3165, עמ' 865) צוין כך:

"שלא כמו במקרה שבו מקבל מבצע העבירה הودעת תשלום קנס מיד לאחר ביצוע העבירה, עיכוב במסירת הودעת תשלום המבוססת על צילום רכב מקשה על מקבל הדוי'ח להתגונן, שכן לאחר תקופה ממושכת קשה לבעל הרכב לשחרר את האירועים או לאתר מי נהג ברכב בעת ביצוע העבירה. בהתאם להצעת החוק, אם החשד לביצוע העבירה מבוסס על צילום רכב, ניתן יהיה למסור הודעת תשלום תשלום קנס או להגיש כתוב אישום רק בתוך 120 ימים מיום ביצוע העבירה... התיקונים המוצעים ימנעו סיכון הגנה אפשרית על ידי החשוד ביצוע העבירה".

סעיף 225א(א1) לחוק, קובע כי כאשר מדובר בעבירות תעבורה המבוססת על צילום רכב, יש לשולח לבעל הרכב הזמנה למשפט בתוך ארבעה חודשים מיום ביצוע העבירה. מדברי ההסבר להצעת החוק עולה, כי הוראה זו נועדה להביא לידיות בעל הרכב את דבר האישום נגדו תוך פרק זמן שיאפשר לו להתגונן כראוי.

כפי שמצוינת כב' השופט אריאלי, הגישור בין הוראת סעיף 225א(א1) לחוק, שקובעת תקופה שלא תעלתה על ארבעה חודשים למשלוּח הזמנה למשפט לבעל הרכב, לבין הרצינול העומד בבסיס אותה הוראה - המצאת הזמנה לנואם בפרק זמן קצר מן הרגיל, בא ידי ביטוי בתקנה 44א' לתקנות סד"פ, אשר קובעת קיומה של חזקת מסירה, בזו הלשון:

"בעיריות תעבורה שעליון חל סעיף 239א לחוק ובעיריות קנס רואים את ההודעה על ביצוע העבירה, ההודעה לתשלום קנס או הזמננה למשפט לעניין עבירות קנס כאילו הומצאה כדין גם ללא חתימה על אישור המסירה, אם החלפו חמישה עשר ימים מיום שנשלחה בדואר רשום, זולת אם הוכית הנמען שלא קיבל את ההודעה או את הזמננה מסיבות שאין תלויות בו ולא עקב הימנעותו מלקלבלן".

- .19. המצב המשפטי, אם כן, כעולה מסעיף 225א(א1) לחוק ותקנה 44א לתקנות סד"פ, הוא כדלקמן: על המאשימה לשלווה לנאמן הזמן לדין בתוך ארבעה חודשים חדשים מיום ביצוע העבירה. משנשלחה הזמנה כאמור בדואר רשום, ומשתובא ראייה לכך, הרי שקמה למאשימה חזקת מסירה, ולפייה הזמנה נמסרה לנמען בתוך חמישה עשר ימים. יחד עם זאת, חזקה זו אינה חזקה הניתנת לסתירה, ואם יוכיח הנמען שלא קיבל את הזמנה מסיבות שאין תלויות בו ולא עקב הימנעותו מלקבלה, תיסתר החזקה.
- .20. בפרשת **אבו סביה** הנ"ל הוכיח להנחת דעתה של כב' השופטת אריאלי ש"אישור המסירה" שעליו הסתמכה המאשימה חסר פרטיהם מהותיים שבraudם אין לבסס עליו את חזקת המסירה, לרבותromo המלא של שליח הדואר ופרטיהם לגבי אופן פעולתו, האם ביקר בביתה של המאשימה או השאיר לה הודעה על דבר הדואר בדרך אחרת, ומטעם זה קבעה השופטת כי הנאשמת סתרה את החזקה.
- .21. פסק הדין הנ"ל אישר בערעור ע"י כב' השופטת הלמן (עפט' (נצ') 10-07-2428), בנימוק שאישור המסירה נמצא לא תקין ע"י הערכמה השיפוטית דלמטה, ולפיכך המאשימה לא יכולה ליהנות מחזקת המסירה.
- .22. בעניינו مستמך ב"כ הנואם על פסקי הדין הנ"ל, וטען כי המאשימה לא יכולה ליהנות מחזקת המסירה ממשום שת/1 אינו כולל פרטים כלשהם לגבי שליח הדואר ואופן פעולתו. אני יכול לקבל טענה זו מהnimוקים שיפורטו להלן.
- .23. הרצינול מפסק דין בפרשת **אבו סביה** הוא שכاصر המאשימה מגישה אישור מסירה כהוכחה לכך שלחחה לנואם הודעה על ביצוע העבירה, איזו אישור המסירה חייב להיות מלא ותיקן, על מנת שתתעמוד למאשימה חזקת המסירה. האotto לא!
- .24. אולם, מכאן לא נובע שהמצאת אישור מסירה היא הדרך היחידה להוכיח כי נסירה לנואם הודעה על ביצוע העבירה. נהפוך הוא, הרצינול מאחריו קביעתה של חזקת מסירה בתקנה 44א הוא שניתן יהיה להוכיח מסירה מבלי להזדקק בדרך המקובלת של אישור מסירה חתום.
- .25. בעניינו, המציאה המאשימה פلت של מחשב, שמננו עולה, כי המאשימה שלחה לנואם הודעה על בדואר רשום על ביצוע העבירה תוך פחות משלשה חודשים ממועד ביצוע העבירה.
- .26. ב"כ הנואם טוען כי כדי ליהנות מחזקת המסירה על המאשימה לצרף לפلت הנ"ל את שמו של שליח ופרטיהם לגבי אופן פעולתו, אולם אין לטענה זו על מה שתסמן, שכן פרטים אלה חיוניים רק במקרה של אישור מסירה, ואין הם דרושים בהכרח שהמאשימה מוכיחה את שלוחה ההודעה על ביצוע העבירה בדרך אחרת.

.27 השאלה הרלוונטית לגבי פלט המחשב שצירפה המאשימה (ת/1), היא האם יש לראותו כ"רשומה מוסדית" כהגדרתה בסע' 35 לפקודת הראיות [נוסח חדש], התשל"א - 1971 (להלן: "פקודת הראיות").

.28 "רשומה מוסדית" עפ"י סעיף 35 לפקודת הראיות הינה "מסמך, לרבות פלט, אשר נערך על ידי מוסד במהלך פעילותו הרגילה של המוסד". המדינה עפ"י סע' 35 לפקודת הראיות הינה בגדר "מוסד", ות/1 כמו גם פלטי מחשב דומים נערכים בחלוקת התביעות במהלך פעולתה הרגילה ומכאן שהם "רשומה מוסדית". על רשומה זאת חלה החזקה הקבועה בסעיף 36(א) לפקודת הראיות כאמור: "רשומה מוסדית תהא ראייה קבילה להוכחת אמיתות תוכנה בכל הליך משפטית...". מכאן מתבקש שת/1 הינו רשומה מוסדית והוא ראייה המוכיח את תוכנה; הינו שהודעה על ביצוע העבירה נשלחה לנאים בדואר רשום תוך פחות מרובה חוזרים ממועד ביצוע העבירה, והמסקנה היא שבנסיבות העניין עומדת למאשימת חזקת המסירה גם מבלי שיש בידה אישור מסירה.

.29 החזקה שבתקנה 44א' לתקנות סד"פ נסמכת על ניסיון החיים, ועל ההנחה שמסמך - ובפרט מסמך שנשלח בדואר רשום - התקבל אצל הנמען (ר' סעיף 57 ג' לפקודת הראיות; ע"א 3744/94 **אבן הבונים בע"מ נ' ארבל הנדסה ו侃לנות (1984)** בע"מ ואח' פ"ד נ(5) 59, 65; בג"ץ 207/89 **מלכה נ' שר המשפטים ואח' פ"ד** מד(4) 129).

.30 אמן צודק ב"כ הנאשם, שבהעדר פרטימס מזהים לגבי שליח הדואר נבצר מהנאשם לזמן לעדות את השילוח, אולם עובדה זו כשלעצמה לא פוגעת בחזקת המסירה, שכן בנסיבות העניין, בהעדר ליקויים גלויים בת/1 עומדת למאשימת "חזקת התקנות" שלפיה חזקה על שליח הדואר שפועל להמצאת דבר הדואר למשמעותו.

.31 מצד שני, חזקת המסירה אכן ניתנה לסתירה. בפרשת **אבו סביה** עלה בידי הנאשם לסתור את חזקת המסירה עקב הפגמים שנתגלו "באישור המסירה". במקורה דן, כשהוא אישור מסירה בנמצא, אז על מנת לעמוד בנטול לסתור את חזקת המסירה, שומה על הנאשם לחושף ولو פגם אחד בת/1, שיורד לשורשו של עניין. דוגמא לכך ניתן למצוא בפסק הדין שעליו הסתמך ב"כ הנאשם בסיכון" ע"פ תעבורה 1-06-15505 (מחוזי - ת"א) **כץ נ' מ"**, שם מצא כב' השופט בן יוסוף שכל שהיה למערכת ה"נט" ושיהה גם בפני בית משפט קמארה אישור דואר רשום שלימד רק אותן דבר הדואר נתקבל לשלוח בדואר רשום, אך איך הוא ראייה כי נשלח, ולפייך הוא קובע כי תקנה 44א', אינה חלה. לעומת זאת, בענייננו, עולה במפורש מת/1 כי הודעה על ביצוע העבירה אכן נשלחה לנאים בדואר רשום, כאשר מספרו של דבר הדואר ותאריך המשלוח מצויים במפורש, ומנגד הנאשם לא הצליח לסתור את חזקת המסירה.

.32 גם לטענת השהיי שהעליה הנאשם אין על מה שתסמן. הוכח להנחת דעתך כי המאשימה שלחה לנאים בדואר רשום הודעה על ביצוע העבירה תוך פחות מרובה חוזרים ממועד ביצוע העבירה, וכן

הגישה כתוב אישום נגדו תוך פחות משלוש שנים ממועד ביצוע העבירה. אכן בעולם אידיאלי ניתן היה לצפות שפרק הזמן שחולף ממועד ביצוע העבירה ועד להעמדה לדין יהיה קצר יותר, אולם בנסיבות העניין, לא מדובר בפיגור בלתי סביר עד כדי כך שהוא מקום לנאים טענת שיהוי, ואין כאן בסיס להחיל הגנה מן הצדק לפי המבחנים שנקבעו בע"פ 4855/02 **מ"י נ' איתמר בורוביץ** פ"ד נת(6), 776.

.33 טענותיו המקדמיות של הנאשם בהחלט מצביעות על הבעייתיות שמעלה חזקת המסירה לפי תקינה 44א, ואין זה סוד כי להסדר החקיקתי הנ"ל יש מבקרים לא מעטים, וכבר נעשו בעבר נסיבות לערער על חוקיותה של התקינה, אולם אלה נדחו ע"י הפסיקה ר' בהקשר זה ע"א 3613/97 **敖וב נ' עירית ירושלים** פ"ד נו(2), 787-805.

.34 במקרה דנן, המאשימה עמדה בנטול להוכיח משלוח ההודעה בדואר רשום במסגרת הזמן הנתונה, ולא הסתפקה בפלט מחשב של רשימת דברי דואר רשומים (לפי מס' דז"ח) שנמסרו למשלו ולא ראייה למשלחם בפועל כפי שקרה למשל בגב"צ 1618/97 **סצ'י נ' עיריית תל אביב יפו** פ"ד נב(2), 542, ולפיכך הנאשם בענייננו מוחזק וכי שהומצאה לו ההודעה כדין, ומאחר שהוא לא עמד בנטול להוכיח שלא קיבל את ההודעה אז חזקת המסירה לפי תקינה 44א, נותרת על מוכנה, ואין בנסיבות העניין התיישנות או שיהוי.

.35 אשר על כן, הבקשות נדחות.

.36 קובעת מועד להקראה ליום 14.11.14 ساعה 09:00.

המציאות תזמן הצדדים בהתאם.

ניתנה היום, ח' אלול תשע"ד, 03 ספטמבר 2014, בהעדך
הצדדים.